

מסורת הש"ס

הגהות הב"ח

גליון הש"ס

לעזי רש"י

מוסף רש"י

שנהדרין פו:).

בדבר שחייבין על שגגתו חטאת ^(ט) ועל זדונו סקילה חטאת אין חייבין על זדונו סקילה בלאו גמי לא שניתן לאזהרת מיתת ב"ד ^(ז) בלאו שניתן לאזהרת כ

גדול צמורה הרבה צימי רב מדמנייה אפורסייה דבצל ורב מרי נ
אשכשירה לרב מרי בר רחל וע"ג דציוס שמת רבא נולד רב אשכ
גדול צמורה חוקן ומיניה אפורסייה דבצל וכן ודאי נראה דיש בספרי
לרב מרי בר רחל ומשני תרי רב מרי הוו ופירוש הוא שנכתב בספרי
במית' ר"מ מה צכר מ"מ ילקה על לא לאו דלא תעשה
ש"ב לאהרין נמי על שכן מלכות דשד"ן צהו מלכות דלמך
ר' יוחנן ור"א התם צעדים שהוכחו צנפס ולבצור החזמו דמד
לדמר אין נהרגין דלמר ר"א עדים שהוכחו צנפס לוקין ואי ס"י
צ"ד אלף ש"מ ר"א דלמר אין נהרגין תסמיים אלמא משום דאין נהרגין
צ"ד היכא דחזמו תחילה ועוד מימה לר"י דכל לאוין שבעולם ש
למלקות מההוא טעמא דלא ניתנו בצומה שעה לאזהרת מי
למלקות כדאשכחן עדות בן גרשה כדמפקין ברש משכמם
וכיון דתב צלח תענה המלכות בהדיא ע"ג דניתן לאזהרת מיתת
טעמא נמי בלא שפיר הא דלמך במכות בגמרא מעדיין אלו את א
דברי ר' מאיר וחכמים אומרים כל המשלם אינו לוקה דקאמר ב
ל"ל למיר טעמא דרבנן משום כדי רשעתו תיפוק ליה דרבנן
על משנת מעידים אלו את איש פלוני שחייב מלקות ארבעים וקשה
למלקות הא בצומה דגלות וכן גרשה מדור רבנן דאיכא מלקות וללו
כאשר ע"י וזם לוקה משום לא תענה ניו דהתם לא תריך קרא
משום בן גרשה או שחייב גלות ואמי נמי שפיר לא תדלי טעמא
ההוא אפי' לרבנן דאע"ג דבדריהו להו דלא תענה אזה
משום כלאו שניתן לאזהרת מיתת צ"ד סבכת למלקות תלל
באש פלוני שחייב מלקות אבל כשאין חייבים מכאשר זם ל
רבנן דלוקין משום לא תענה כמו בצן גרשה וגלות אי לאו משו
בצל תענה מוהדריקו את הדריק לא הוו מחייבין ביה משום
לוקין מוהדריקו את הדריק ברש מכות ופריך עלה תיפוק ליה מלגין
משום דהוא ליה לאו שניתן לאזהרת מיתת צ"ד ומריך דהוא ש
כאשר זם היכא דומם מיתת או מלקות וחד למילקי עליה ולהכי
לרבנן בין לרבי מאיר דמתנייה במכות אע"ג דטעמא דלאו שאין
לאפי' למאן דמחייב כלאו שאין בו מעשה ועוד הנה רגיל לתרך ב
נכתב אכן גרשה ואלגות וכאלו נכתב לא תענה שרך בצמון ולבצ
ולכן היה ראוי ללקות עליו והכי נמי השתא אע"פ שזה לא היה ר
מיתת עכשיו יש ללקות עליו כל זמן שלא יוכל לצל ליד מיתת
מיתת נמי ניתן ללקות כל זמן שלא יוכל לצל ליד מיתת ולפי ט
לאזהרת מיתת צ"ד כי פריך ומיפוק ליה משום לא תענה דאע"פ ש
דפרישית ופי' לשון זה לא אמי דרשה דוהדריקו אלף למאן ד
דבכל הש"ס חשיב לאו דשבת ניתן לאזהרת מיתת צ"ד ואמאי ה
דכתיב כל העושה בו מלכות מיתת משמעם סתם מלכות דשבת היי
משמע שאר העושים שאין בהן מיתת ומלקות וכן לאו דמחמר דלא
מדמכדי אמה כדקאמר הכא א"י מדמכדי לא תעשה ולא כתיב לא תע
אין לוקין עליו אפי' לא התרו בו למיתה דכל סתם הוצאה דשבת אי

[illegible]

אין יתכן שחי כ"ב ונראה כפירוש ר"ח דגרסינן ציצומת דרב אשי
ולא להיות שהיה רב מרי קטן צימי רבא וצימי רב אשי כבר היה
ימים שכתוב בהם בשמעתא^(א) לאמרי לה והקשה דרב אשי אנשריה
ה. מ"ר:) ב"א נמי לא מייחב"ד ד"א שניתן לאוהרת
כל מלאכה דיוקן שכל לאהיר על מחממר ולא מיתא רבא מיתא
מקום יש לו ללוקח^(ב) כדאשכחן צבצא קמא (דף עד: ע"ד) דפליגי
רב נהרגין וחד אמר אין נהרגין ואמרין נמי תמסיתין דר' אלעזר
אלא דאמר נהרגין אמאי לוקין הוה ליה לאו שניתן לאהרת מיתא
וכתשו בתחילה לוקין ואע"ג דבעלמא ניתן לאו דלא תענה לאהרת מיתא
לא לאהרת מיתא ב"ד יהיו לוקין עליהם כשלא התירו בהם למיתה
ב"ד ונראה לר"י דאמי לאו דלא תענה דגלי ביה קרא דמינן
(דף ב: ג: וס)) מוהרשעו את הרשע והיה אם בן הכות הרשע
ב"ד אית לן לאוקמי בכל מיני דלא מצי אחי ליד מיתא^(ג) ומהאי
פלוני שהוא חייב לחבירו מאמץ וזו ומנאזו וזממין לוקין ומשלמין
לדברגן כדי רשעתו משום הרשע אחת מהחייבין ב"ד וקשה
ובוקמי לא תענה לאהרת לעדים וזממין ולא למלקות כדמוכח התם
נמי היכי מצי למימר לדברגן דלאהרת דעדים וזממין הוא דאחא ולא
דפרישית אחי שפיר דכי היכי דלא אחי ליד מיתא או ליד מלקות
תענה לאהרת לכאשר זמם משום הכי לקי במעידים או בפלוני
בגן התם משום כדי רשעתו דאי לאו משום כדי רשעתו היו לוקין
לכאשר זמם הוא דאחא דלא ענש כאשר זמם אחא אם כן הוציר
דת מיתא ה"מ דוקא כחשיני מלקות מכאשר זמם כגון מעידים
ממון לא מבעי להם לא תענה לאהרת דכאשר זמם הוו מודו
די רשעתו ואח"כ תפירש דאי לאו דגלי קרא צהדיא למלקות
זמן לאהרת מיתא ב"ד אם כן הא דמפיק עולא דעדים וזממין
ענה^(ד) ומשני משום דהוה ליה לאו שאין בו מעשה אמאי לא משני
לא הוה אחי אלל לדברגן דלר' מאיר איכא תרי לאוי חד לאהרת
אחא טפי למימר טעמא דלאו שאין בו מעשה לאוקומא מילתא צין
מעשה נמי לא אחי לר"י^(ה) ולמאי דפי' איצטריך והצדיקו למלקות
דלא תענה סתם כתוב אבל מיני קאי ולהכי מייחב"ד מלקות כאילו
דרשע וגלות שאז לא היה נוכחצ לממון ניתן לאהרת כאשר זמם
ללקות על אותו הניתן לאהרת מיתא אחי^(ו) כשאני יכול לצא ליד
ל ונכתב על מיתא וממון צידח סתם וניתן להלקות עליו צהומת
זה לא היה יכול לתרץ צריש מכות משום דהוה ליה לאו שניתן
לאהרת מיתא יש ללקות עליו הואיל ונכתב סתם על מיתא ודברים
ליה לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו דמשני צריש מכות אבל קשה
נמי אלא דמתמר ואהאיא דאיסי (פ"ג דף ע"ד:) דליכא מיתא ו"ל ציון
בצממיתא ולהכי לא משמע לאו דמלאכה דאיסי אבל לאו דלא תענה
הוה כל מלאכה אחת ובהמתך משמע אשאר חיובי שבת טפי ממחממר
הנראה נמי אע"ג דנפקא מאל יא^(ז) (שיריון פ:) צהדי תחומין צבנלקות
בוקרא דויכלא העם מהציד ומירוח ראשון^(ח) נראה לר"י עיקר. מ"ר:

מזו א מ"י פ"כ מהלכות
שבת הלכה א':
[מזו] ב [מ"י] פ"ח מהלכות
סנהדרין הלכה ב':

מוסף תוספות

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

(א) צר"ח צדפוס וילנא הוצא
הקטע המוסגר להלן אחר
תיבות "ואליבא דר' יוסי"
אמנם נראה דמקומו כאן.